

terretninger fra Hertugdømmene lode paa, at der forestod et nyt Overfald. Af denne Grund blev denne Permittering contramanderet.

Finantscomiteen har i sin Betænkning over Udkastet til Finantsloven gjort adskillige Bemærkninger om Land- og Søkrigshæren i Almindelighed. Den udtaler sig saaledes Pag. 50 af disse Bemærkninger isærdeleshed om, at Planen af 1842, som tidligere har været tilfugt til Landets Forsvar, er utilstrækkelig, at den bør forandres, og en ny Plan forelægges. Jeg troer, at man bedømmer denne Plan af 1842 altfor strengt, og at den med nogle ikke væsentlige Modificationer meget godt kan bruges. Den bestaaer hovedsagelig i Inddeling af den værnepligtige Masse i Linien, Reserven og Forstærkningen. Dette kunde simplificeres; naar der var 2 Afdelinger, Linie og Reserve, vilde det være tilstrækkeligt. Beholder man den Tjenestetid, man nu har, nemlig 16 Aar, kunde jo Tjenestetiden sættes i Linien til 6 Aar og i Reserven til 10 Aar, hvorved de 2 Afdelinger sandsynligviis vilde blive omtrent lige stærke. Og jeg skal troe, at naar Armeens Styrke blev sat til en 14 a 16 Batailloner i Linien og et lignende Antal i Reserven, vilde det være passende til Landets Resourcer.

Væsentlige Forandringer og Besparelser troer jeg ikke lade sig indføre. Det kan vel være, at der efter Planen af 1842 findes flere Generaler end absolut nødvendigt; ligesom der maaskee ogsaa kan være andre mindre Besparelser at foretage, men de vilde ikke være af stor Betydning. Der vil efter mit Skjøn kunne foretages en Forandring i Generalstabens Organisation, og de 2 militære Underviisningsanstalter kunne, som jeg troer, simplificeres og sammendrages, hvorimod det igjen paa den anden Side vilde være usikkert, at Underviisningsanstalten for Underofficerer og Undercorporaler udvidedes. Alt dette kunde lede til nogle smaa Besparelser, men som efter mit Skjøn i det Hele taget vilde være uvæsentlige.

Hovedmanglen ved denne Plan af 1842 er den, at Reserven og Forstærkningen egentlig kun ere organiserede paa Papiret og ikke det engang; men i Virkeligheden ere de ialfald slet ikke organiserede. Der er ikke anvist Befalingsmænd, hverken højere eller lavere, i til-

strækkeligt Antal. Skal Krigsreserven have nogen Betydning, maa den aarlig indkalbes og øves, og være forsynet med Officerer, Underofficerer, Vaaben og den fornødne Beklædning. En saadan Organisation af Reserven og dens Indøvelse vil unægtelig medføre en forøget Udgift, som jeg uden Overdrivelse vistnok kan anslaae til 100,000 Rbd. om Aaret. Man svarer mig, at Landet ikke kan afsee flere Penge til Forsvarsvæsenet, end hidtil, at det ikke engang kan afsee saameget — dertil siger jeg: Landet maa og skal afsee, hvad der er fornødent til dets Forsvar, naar Landet vil bevare sin Uafhængighed og Selvstændighed, og naar det ikke vil udsætte sig for at blive mediatiseret. Garantier og Tractater have Intet at betyde, naar de ikke ere støttede paa Vaabenmagt (Hør!). Saalænge Herr Cobdens Idee om en almindelig Freds-Congres ikke faaer Indpas, ville Staterne være nødt til at være rustede indtil Tønderne. For 30 Aar siden bestod den franske Armee af 200,000 Mand, nu tæller den 400,000; den østerrikske udgjorde 250,000, og nu er den 500,000, ja maaskee større, og den russiske er endnu stærkere. Den tydske Forsamling i Frankfurt tog i Aaret 1848 den Beslutning, at forandre Bundes-Matriculen, som før var 1 pCt. af den tidligere ældre Befolkning, til 2 pCt. af den nyere; herved erholdt Armeen en stor Forøgelse, idet den fra 300,000 blev forstærket til meer end 700,000. Under disse Omstændigheder kan jeg ikke troe, at der kan være Tale om en Indskrænkning i Landets Forsvarsvæsen.

Pag. 51 har Udvalget foreslaaet, at begge Krigsmagter samles under een Overbestyrelse. Det gjør mig ondt at maatte udtale den modsatte Anskuelse; thi jeg kan ikke troe, at nogen fornuftig Mand vil paatage sig at bestyre begge disse 2 Etater, af den simple Grund, at en fornuftig Mand ikke paatager sig, hvad han ikke forstaaer. En Landofficier forstaaer ikke at bestyre Søvæsenet, ligesaa lidt som en Søofficier kan paatage sig at bestyre Landetaten. Jeg veed nok, at man vil svare mig, at det ikke er nødvendigt, at Krigsvæsenet bestyres just af en Mand af Taget, og man vil formodentlig citere mig et andet Lands Exempel.